

Er gebeurt veel....

Er gebeurt veel en daar zijn Marthe mijn huisgenote en ik heel blij mee. Onze derde huisgenoot Erik liep met heel veel kwaadheid rond, wat niemand zag, maar ik 15 jaar geleden wel aan begonnen ben toen hij hulp kwam vragen. Hij woont sinds 6 maart 2019, de verjaardag van mijn moeder niet meer bij ons. Mijn moeder is aan het lijden in een verzorgingshuis moet 100 pillen per week slikken waar ze bijna aan onderdoor gaat. Niemand wil dat zien, verklaren haar liever dement. Erik is ook al op 6 maart(!) een jaar eerder in 2018 hard gevallen op straat op zijn knie en kon drie maanden bijna niet meer lopen en niet meer mee naar mijn moeder. Dat werd al een begin van een verandering.

Hij verstoorde steeds de rust als we bij mijn moeder waren. Ik werd er wanhopig van en we waren eigenlijk blij dat hij eindelijk een keer zelf vastliep en letterlijk niet meer op zijn benen kon staan en ons niet meer lastig kon vallen. Hij maakte met zijn drukte en agressie ons het leven bijna onmogelijk. Het was al bijna niet te doen om met hem samen te leven, maar bij mijn moeder was hij echt een stoorzender. We kunnen ons als hij erbij is niet meer concentreren en moeten ons afsluiten om aan onszelf toe te komen. Ik ben Erik gaan begeleiden in 2003 en ben geschokt van wat hij heeft gedaan, ook seksueel en meegemaakt in zijn leven. Erik had veel kwaadheid en negativiteit bij zich en wilde dat afreageren.

Ik wist dat allemaal en daar hebben we zo goed als het ging mee om proberen te gaan. Ik heb Erik geholpen om zijn problemen bespreekbaar te maken. Een heel ondankbare taak, want ik ben zwart gemaakt door zijn familie. Maar hij wil nog steeds zijn problemen nauwelijks onder ogen komen, die niet alleen van vroeger zijn. Zolang je niet verandert gaat het oude patroon door. Ik had 15 jaar geleden mensen al gewaarschuwd voor Erik. Marthe was vooral geschokt dat hij na 15 jaar nog geen respect had voor mij, terwijl ik hem heel intens geholpen heb met zijn leven. Omdat hij alles binnenhoudt, verhalen van anderen misbruikt, zich toe-eigent en alles verdraait, sloopt wat wij proberen op te bouwen, is het heel zwaar en zenuwslopend om met hem om te gaan. Ik had dat alleen nooit gered, Marthe is gaan helpen.

We hebben het zwaarder gehad dan we beseften, maar hebben nooit willen opgeven, hoe onmogelijk de situaties ook waren. Ik ben zwart gemaakt door mijn zus, door Erik, zijn van familie en vrienden, de familie van Marthe en ook mijn familie en oude vrienden van Jeannette. Ik ben Jeannette gaan helpen in 2000, nadat ik zelf uit een diep eenzaam dal was gekomen, om uit een heel negatief (familie)patroon te komen, maar ook maatschappelijk raakvlakken heeft. We worden als vrouwen nog steeds veel meer onderdrukt dan we zelf beseffen.

Nadat ik Erik, Marthe en mijn zus en andere mensen intensief 3 jaar in een praktijk voor haptonomie en muziek heb begeleid, zijn we 12 jaar geleden met ons vieren gaan wonen om elkaar te kunnen helpen. Ik kreeg de verantwoordelijkheid voor 4 levens. Marthe wilde heel graag samenwerken en iets doen met haar leven, Erik en mijn zus helaas niet. Maar dit is overal gaande in de maatschappij. Mensen ontmoeten elkaar niet meer, er is veel eenzaamheid en afgeslotenheid. Ik heb door met elkaar samen te wonen een kans gekregen om daar mee om te gaan. Wat we hebben doorgemaakt is onbeschrijflijk. Marthe en ik hebben een zwaar leven gehad, we hadden 12 jaar elke dag alleen maar ruzie. Erik en Jeannette hebben geen dag gelachen!

Ondertussen heb ik iedereen muziek geleerd, de viola da gamba en de luit, twee instrumenten uit de renaissance leren spelen. Ik was viooldocente, we hebben als muziekkwartet opgetreden. We speelden als enige in Nederland op beide instrumenten op darmsnaren (van schapen en geiten), die een heel natuurlijke klank geven, maar wel heel kwetsbaar zijn door de gevoeligheid voor temperatuur en vochtigheid. We hebben ook bamboefluiten van één toon gebouwd. Net als een panfluit maar dan krijgt iedereen een eigen fluit of een paar fluiten. We speelden na elkaar onze tonen en speelden zo een melodie, wat niet kan zonder goed naar elkaar te luisteren en samen te werken. Mensen werden er heel rustig en blij van.

Ik heb een methode ontwikkeld met gekleurde muzieknoten. Mijn zus heeft met kleurpotlood de muzieknoten getekend, het ziet er prachtig uit. Kinderen zijn er blij mee om zo muziek te kunnen leren lezen en samen te kunnen spelen. In een muziekstuk heeft elke dezelfde noot een eigen kleur, in een ander stuk kunnen dat weer andere kleuren zijn. Zo blijft de overgang naar de traditionele zwarte noten niet moeilijk.

We hebben a capella met elkaar gezongen, kinderen muziekles gegeven, in verzorgingshuizen muzikale ontmoetingen gehad. Marthe heeft subsidies geregeld en alles gedaan samen met Marthe om een positief leven op te bouwen. We hebben een paar jaar alleen rauwe voeding gegeten. Ons huis is hypotheekvrij, we hebben geen gas meer nodig, het huis is bijna energie neutraal, we eten biologisch, mediteren dagelijks en dragen kleurrijke biologische kleding.

Na het overlijden van onze huisgenote, mijn oudste zus Jeannette 8 juni 2017, de verjaardag van de oudste zus van Erik, kwam de kwaadheid van Erik steeds meer naar buiten en werd hij steeds agressiever. Het werd onhoudbaar en was heel moeilijk hem te zeggen dat het van hem was. Het was verschrikkelijk hoe hij alles ontkent en verantwoordelijkheid bij mij en inmiddels bij ons legt en ons probeert uit elkaar te krijgen. Maar uiteindelijk hebben wij gezegd dat we dit niet meer willen.

Sinds 6 maart 2019 woont hij tijdelijk bij een vriend en op 8 maart, Internationale vrouwendag, heeft hij de sleutel van ons huis ingeleverd. Dat was een grote overwinning en gaf rust dat hij niet zomaar binnen kon komen. Onze huisarts die een keer langs was geweest na het overlijden van mijn zus, had aan Marthe en mij gevraagd of we ons wel veilig voelden met Erik en of we wel door wilde gaan met hem. Zij was de eerste in 12 jaar tijd(!) die vroeg hoe het voor ons was en had niet zoals iedereen tot dan toe alleen maar medelijden met Erik.

Zijn nieuwe leven valt hem tegen, hij had geen idee dat hij zo door mij en onze samenwerking gedragen werd. Hij twijfelt soms of hij nog terug wil, maar ik heb gezegd: *Het is veranderen of weggaan*. Dat is ook het uitgangspunt voor de gesprekken die we hebben door de telefoon en af en toe komt hij ook langs. Het zijn heel moeilijke gesprekken, maar door de afstand en wij na een gesprek weer verder kunnen is het wel een verbetering en verlichting van alledrie onze levens.

Marthe en ik komen nu eindelijk toen aan een eigen leven. We zijn heel blij met elkaar en dankbaar dat we deze 'oorlog' en strijd hebben overleefd! Na een moeilijk leven, komt er nu ruimte voor nieuwe activiteiten, ontmoetingen.

Naast de zorg voor mijn moeder, die het afschuwelijk moeilijk heeft in een verzorgingshuis in Den Haag, hebben we een caravan met voortent op één van de mooiste plekjes op een camping gekocht, 45 minuten lopen, 10 minuten fietsen bij mijn moeder vandaan.

In Utrecht zijn we begonnen met een kamer, of twee kamers in te richten om mensen te ontvangen via Airbnb, waarbij wereldwijd mensen kunnen overnachten. De eerste mensen komen dit weekend.

Op mijn Facebookpagina Leonoor van Beuzekom kun je mij/ons volgen als je vriend(inn)en wordt en op onze website www.contactmuziek.nl is ook veel te zien, horen en lezen. Vooral 'Leonoor deelt' en onze weeklog zijn mooie pagina's.

goudsbloemen
in onze tuin

liefs ook van Marthe
Leonoor

17 april 2019